

采花系列

1225

真愛請再等一下

余苑苑

9787530751111

9.17
love.doghouse.com.tw

Cô Dâu Nhỏ

Tác giả: Cố Tây Tước

Chuyển Ngữ: Khuru Uy Uy

Beta: zSocz

Làm ebook: lehongtho120589

Giới thiệu

Đây là một lá thư ghi chép:

“Có em, anh mới biết thế nào là thời khắc tốt đẹp nhất”

Mục lục

[Chương 1: Lên miền Bắc](#)

[Chương 2: Cuộc thi](#)

[Chương 3: Lên xe trước](#)

[Chương 4: Giảm cân](#)

Chương 1: Lên miền Bắc

Vừa mới tốt nghiệp đại học, Hương Hiếu Sắc thấy xung quanh rất nhiều người đi thi công chức, cô là một phần tử rảnh rỗi không có việc gì làm cũng muốn đi thi. Vì vậy về nhà nói với ba, ông nói: “Không phải ba cũng có một người bạn làm quan lớn sao? Con gái ba muốn thi công chức, ba phát huy sức mạnh, phát huy sức mạnh đây.”

Ba Hương nghe xong thì cảm thấy kiêu ngạo, con gái ông luôn luôn lười biếng, không tích cực lại muốn dõng sức vì tổ quốc, khen ngợi một chút rồi sau đó đi vào phòng gọi điện cho người bạn, đối phương vừa nghe, cũng lập tức nói: “Con gái ông Hương cũng là con gái tôi, ông cho con bé đến chỗ tôi thi đi, tôi che chở cho.”

Hương Hiếu Sắc gặng dựa hỏi: “Ở đâu ạ?”

“Bắc Kinh.”

Bị sắc nước dưa, cô chỉ muốn đi thi công chức, nếu đỗ cũng không đòi hỏi danh tiếng, nếu được nhận thì làm, nhưng xác định không có việc hết lòng phục vụ dân chúng, thì không đỗ thì tìm việc khác, nhưng công chức ở thủ đô sao? Quá cao đối với dân thường.

Ba Hương vỗ ngực cam đoan, người bạn kia cũng trâu (chức cao), chỉ cần con đừng như xe bị tuột xích thì không việc gì cả.

Khoé mắt Hương Hiếu Sắc giật giật, cuối cùng vẫn đi đăng ký, cô nghĩ: “Nếu đã đến thủ đô, vậy thì coi như nhân tiện đi du lịch một chuyến”.

Vừa xuống máy bay, gặp phải gió cát, trong lòng Hương Hiếu Sắc nghĩ đến điềm lạnh, giống như giông tố trước bình minh. Vừa mở máy, điện thoại reo, bạn ba cử người đến đón, Hương Hiếu Sắc nghĩ mình cũng có xe riêng đưa đón một ngày, đối phương nói: “Đến chưa?”

Đàn ông, giọng nói rất trầm, Hương Hiếu Sắc nhìn đông nhìn tây nói: “Đến rồi, tôi vừa ra xong, tôi mặc quần áo màu hồng, rất dễ tìm, nhìn thấy không?”

Không hiểu vì sao người kia dừng lại một lát, mới nói: “Cô đứng yên đó, tôi đi tìm.”

“Được.” Hương Hiếu Sắc cúp máy, đứng chờ.

Sống hai mươi tư năm trời, hôm nay cô mới gặp được một người đàn ông cực kì lạnh lùng, áo sơ mi đen, quần jean ôm sát đôi chân dài, đeo kính đen, tóc cắt ngắn, anh khí lại lãng tử. Hương Hiếu Sắc liếc trộm vài lần, kết quả người đàn ông lạnh lùng đó đi tới trước mặt cô rồi dừng lại: “Tất cả hành lý đây sao?”

“A, vâng.” Hương Hiếu Sắc khó hiểu: “Anh là lái xe sao?”

Người đàn ông lạnh lùng kia không trả lời, trực tiếp cầm lấy túi hành lý trên tay cô, nói một tiếng “Đi thôi” liền đi luôn. Hương Hiếu Sắc lập tức theo sau, trong lòng nghĩ vài chuyện, bạn của ba quả nhiên trâu bò, ngay cả tài xế cử đi cũng phong cách như vậy. Sau khi lên xe, rất thức thời ngồi chỗ dành cho phụ lái, là kiểu xe hơi bình thường, Hương Hiếu Sắc cẩn thận hỏi: “Anh họ gì vậy?”

Người ngồi vị trí lái xe liếc cô một cái, tháo kính xuống, Hương Hiếu Sắc rốt cuộc cảm nhận được câu “Mắt sáng như đuốc”, sau đó nghe thấy anh nói: “Không dám, tôi họ Tần.”

“A, anh là con trai bác Tần sao?” Lúc mình thấy! Mình biết ngay, người khí khái như thế này mà là lái xe sao?

Đối phương phát ra tiếng “Ừ” thờ ơ từ cổ họng.

Hương Hiếu Sắc nghĩ ba anh để anh làm lái xe nhất định rất khó chịu? Tôi cũng khó chịu nha, áp lực cao như núi vậy.

Xe đi gần một tiếng mới tới nhà chú Tần, không tính là nội thành cũng không coi là ngoại ô, nhà cũng không lớn không nhỏ, Hương Hiếu Sắc vào cửa liền bị một người phụ nữ trung niên xinh đẹp đi ra từ phòng bếp kéo tay: “Hiếu Sắc tới rồi? Tới đây, ngồi ở phòng khách trước đi, đợi một lát nữa có thể ăn cơm. Tần Hiền không bắt nạt cháu chứ? Ấy da, lúc bác bế cháu cháu mới một tuổi, chớp mắt một cái đã lớn nhanh như vậy.”

Cô nàng họ Hương thật sự không biết trả lời thế nào, liền nhiệt tình gật đầu: “Vâng vâng vâng.”

Tần Hiền đặt hành lý ở phòng khách, rồi nói: “Con đi ngủ, không ăn cơm đâu.”

Bác gái Tần nói: “Được, con bị chênh lệch múi giờ, tối sẽ gọi con dậy.” Sau đó nói với Hiếu Sắc: “Sáng nay Tần Hiền mới trở về từ Mỹ, đi công tác một tuần, đứa bé này luôn thích làm việc điên cuồng. Vậy đợi lát nữa cùng ăn cơm với bác được không? Bác trai ăn cơm trưa ở công ty, không trở về.”

Cho dù mới tiếp xúc không lâu, nhưng Hương Hiếu Sắc cảm giác suy nghĩ của bác gái rất chu đáo: “Được ạ.” Mặc dù ba nói mấy ngày này ở nhà bạn ba, nhưng cô nhất quyết muốn ở nhà trọ, chủ yếu cô còn muốn đi chơi, ở nhà người ta không được tự nhiên cho lắm, kết quả khi đang ăn cơm cô nhiệt tình giải thích rõ với bác gái, lại bị phản bác: “Như vậy sao được? Đừng ngại, cháu cứ xem cháu là cô dâu đã được ước định từ nhỏ của Tần Hiền, chúng ta như người một nhà vậy.”

“Dạ?!” Hương Hiếu Sắc kinh ngạc đứng lên, bởi vì động tác quá mạnh nên làm đổ ly

nước chanh bên cạnh, chiếc cốc đẹp đẽ rơi xuống đất vỡ choang.

Bác gái Tần vội vàng cầm khăn lông cho cô lau: “Không sao, không sao, cháu cởi áo len ra để bác giặt sạch giúp cháu là được.”

“Cháu xin lỗi.....” Thật sự rất lung túng, khó xử nhất chính là câu kia, cô dâu nhỏ sao?! Ai nói cho cô biết chân tướng được không?

Đột nhiên có người sau lưng nói: “Mối ngủ đã bị cô đánh thức.” Hương Hiểu Sắc quay người, không phải cô vừa mới biết mình là cô dâu nhỏ của anh ta sao? Mặc quần áo ở nhà màu sáng, híp mắt nhìn cô. Hương Hiểu Sắc hít sâu: “Xin lỗi, nếu không anh đi ngủ tiếp đi?”

Người kia nhìn cô, cuối cùng lại quay đầu, đi tới trước bàn ăn, kéo ghế bên cạnh cô rồi ngồi xuống, múc một chén canh, từ từ uống.

Bác gái Tần cười ha ha nhìn họ, vẻ mặt vui mừng. Hương Hiểu Sắc thấy biểu cảm của bà, trong lòng phức tạp, mình thật sự chỉ thuận tiện đi du lịch thôi..... Tại sao cảm thấy trọng điểm hoàn toàn thay đổi vậy?

Chương 2: Cuộc thi

Cuối cùng vẫn ở trong phòng khách nhà họ Tần, buổi tối Hương Hiếu Sắc gọi điện cho ba, thế nhưng ba cô tắt máy! Đứa bé từ nhỏ không có mẹ tức giận: “Trở về tính sổ với ba!”

Sáng sớm hôm sau đi thi, may mắn bác gái đưa cô đi, bác gái nói: “Thằng Tần Hiên nhà bác nó đến công ty, nó nói cháu thi xong gọi nó.”

Hương Hiếu Sắc chỉ có thể cười gượng: “Vâng ạ.” Thi xong cô sẽ đi chơi, từ hôm qua đến giờ, tinh thần áp lực quá lớn, nhất định phải đi thư giãn mới được. Bài thi được phát đến, bạn học Hương cảm thấy như bị lừa bịp, đây là vấn đề khốn nạn gì vậy, ý thức cứ trôi đi. Mơ mơ hồ hồ viết hết những gì có thể nghĩ trong đầu ra. Tiếng chuông reo, mọi người ra khỏi phòng thi.

Đói bụng muốn chết, dùng di động tìm một cửa hàng ăn vặt ngon ở thủ đô, rất vui vẻ bắt xe đi, vừa ngồi xuống điện thoại liền kêu, chính là cái người hôm qua bác gái nói làm cô bận tâm “Tần Hiên”, về mặt Hương Hiếu Sắc sợ hãi nhận điện, người kia hỏi: “Đang ở đâu?”

“Đang ăn cơm.”

“Không phải bảo thi xong cô gọi điện cho tôi sao?”

“À, anh bận, tôi tự đi ăn là được, chuyện này... ở đây tôi có một người bạn hồi đại học, buổi chiều thi xong tôi có thể đi chơi với cô ấy một ngày, tối nay không về nhà anh, làm phiền anh nói với bác gái.....”

“Tôi hỏi cô đang ở đâu?”

Di động bác trai ngồi bên cạnh vang lên bài hát trên mặt trăng, Hương Hiếu Sắc bật thốt: “Trên mặt trăng.”

Tần Hiên cúp máy, Hương Hiếu Sắc vỗ trán, thật sự ngoài ý muốn!

Hôm sau cùng người chị em thời đại học – cô nàng Tiểu Tử đi chơi một chuyến, cuối cùng Tiểu Tử nghe được ý định thi công chức của bạn học Hương, thành khẩn nói: “Đừng đùa, từ bỏ hy vọng đi. Đừng nói phỏng vấn, với năng lực của em thi viết cũng nguy hiểm, không phải chị xem thường em, nhưng em không phải người ham học, còn nhớ năm đó thi cấp bốn không, MM em thi mấy lần?”

Bạn học Hương then không dám nhận: “Sáu lần.”

Tiểu Tử nói: “Cho nên, từ bỏ đi, hay là cùng chị gái chị tìm đường khác!”

“Đường gì?”

“Tìm một người đẹp trai giàu sang gả đi!”

Miệng bạn học Hương há hốc, không phải con đường này càng không thực tế sao?

Gần tối, hai người đi đến một nhà hàng sang trọng ở đường Vương Phủ Tỉnh, Hương Hiếu Sắc muốn dứt khoát “Lúc sống muốn ăn một bữa tiệc lớn đắt tiền đến xót xa trong lòng”, Tiểu Tử lại muốn tìm một anh chàng giàu sang đẹp trai. Kết quả, thật sự gặp rồi.

Hương Hiếu Sắc gặp Tần Hiên, bên cạnh anh là ba vị thương nhân quần áo chỉnh tề có vẻ thành đạt.

Nhưng thật ra lúc đi vào Tần Hiên đã nhìn thấy cô, mặc dù trong phòng lớn không ít người, nhưng cô mặc đồ thể thao màu quýt, rất dễ gây chú ý, cô để tóc xoã dài lại rất xinh đẹp, trong lòng Tần Hiên nhàn nhạt nghĩ, sau đó nói với người bên cạnh: “Đợi tôi chút”, đi tới phía cô.

“Đi chơi vui không?”

Hương Hiếu Sắc sợ hết hồn, thấy anh lại càng sợ hơn: “Tại sao anh ở đây?!”

“Tôi ăn cơm.”

“À.” Hương Hiếu Sắc cười gượng: “Thật trùng hợp, thật trùng hợp.”

“Hôm nay về nhà ngủ không?”

“Về.....” Tại sao lời nói này lại mập mờ như vậy? Nhưng mà hôm qua quả thật phải ở nhà bác Tần, bởi vì hôm đó đi thi không có mang theo quần áo để thay nên tối qua ngủ ở nhà Tiểu Tử cũng chưa tắm: “Tôi tự về là được, anh đi đi.”

Ba người đi cùng Tần Hiên cũng đi tới, có người mở miệng cười nói: “Tuông là khách hàng công ty cậu, không ngờ là hai người đẹp, cậu chủ Tần, không giới thiệu sao?”

Tần Hiên nhìn Hương Hiếu Sắc nói “Vợ chưa cưới của tôi”, sau đó nói với vợ chưa cưới: “VẬY em đi xe về cẩn thận.” Rồi gật đầu với Tiểu Tử đứng bên cạnh một cái, cuối cùng nói với ba người kia: “Đi thôi.”

Hương Hiếu Sắc muốn khóc, trong ba giây ngắn ngủi người này nói ra tin tức có chấn động không?

Nhưng mấy người đẹp trai kia cũng đi rồi.

Tiểu Tử bóp chặt gương mặt tròn tròn của Hương Hiếu Sắc: “Nhóc con, thành thực

khai báo.”

“Khai cái gì mà khai? Em đang cần được giải thích đây.” Hương Hiếu Sắc đau khổ nói: “Chắc là đang đùa em đó.”

“Đùa sao? Không thể, ánh mắt anh ấy nhìn em rất tình cảm và chuyên chú, một đại hoa khôi như chị mà cũng không liếc một cái! Anh ấy yêu em rất sâu đậm đó em gái.”

Hương Hiếu Sắc im lặng không nói câu nào.

Sau khi ăn xong, hai cô gái nửa sống nửa chết tự nhiên không phải trả tiền, bởi vì nhân viên phục vụ nói cho các cô biết, bàn của hai người đã được cậu chủ Tần thanh toán.

Tiểu Tử đưa cô ra xe taxi, nghiêm túc nói: “Em đó, phát đạt đừng quên chị.”

“A, em thi xong sẽ về nhà.” Kết quả cuộc thi viết bốn mươi ngày sau mới có, dù sao mình cũng cảm thấy chắc chắn không đỗ, còn không bằng nhanh chóng thu dọn quần áo về nhà, sau đó sẽ tính tiếp.

Kết quả, tối đó bác gái Tần nói với cô: “Đừng về, ở lại đây, tìm hiểu nhau với con trai bác nhiều hơn đi. Hơn nữa, hôm trước ba cháu đi theo đoàn khảo cổ rồi, còn chưa biết ngày nào về. Ba cháu không nói với cháu sao?”

Không có ạ! Hương Hiếu Sắc sắp học máu, mình có người ba không đáng tin như vậy sao?

Cứ như vậy, Hương Hiếu Sắc ở lại chỗ này.

Mỗi ngày đi mua thức ăn cùng bác gái, nấu cơm, đan áo len, xem phim thần tượng..... Thật sự rất may, trừ lúc ăn sáng và ăn tối mới thấy anh, căn bản hai người không gặp nhau. Mà Tần Hiên lớn hơn cô năm tuổi, tính tình lại trầm lặng, càng không có gì để nói chuyện. Cho nên, từ nhỏ Hương Hiếu Sắc là đứa bé không có mẹ theo bác gái xinh đẹp lại cởi mở sống một cuộc sống gia đình, vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Cho nên cô xem nhà họ Tần là nhà mình.

Sáng nay vừa tỉnh dậy, trên người còn mặc đồ ngủ, lâm bẩm nói: “Bác gái, cháu vừa nằm mơ đi rút thưởng cùng bác, cháu rút trúng một cái điện thoại đắt tiền.....”

“Mẹ anh ra ngoài rồi.”

Hương Hiếu Sắc tỉnh ngủ, đứng nghiêm nói: “Anh còn chưa đi làm sao?”

Tần Hiên ngồi trên ghế sofa phòng khách xem tin tức nói: “Hôm nay nghỉ làm. Em đi rửa mặt, anh dẫn em ra ngoài.”

“Đi đâu?”

“Hẹn hò.”

“.....”

Chương 3: Lên xe trước

Hương Hiếu Sắc kết hôn nửa năm sau lần hẹn hò đầu tiên, sau khi thi trượt công chức lần thứ hai.

Đầu tiên nên nói đến lần thi đầu tiên, thi viết, đối với bản thân Hương Hiếu Sắc và Tiểu Tử, MM đều rất kinh hãi. Bác Tần rất vui vẻ, bảo ở nơi phỏng vấn Hương Hiếu Sắc phải chú ý, còn nói giám khảo lúc cháu thi là đồ đệ bác, cương trực công chính, để cho cô an tâm. Hương Hiếu Sắc nghĩ thầm, hình như chúng ta đi cửa sau, không giống cương trực công chính lắm phải không?

Hôm phỏng vấn đó, Tần Hiền đi cùng cô, nhưng mà ngồi bên ngoài dùng di động xem tin tức. Lại nói, lần “Hẹn hò” đó của họ, nhà trai nói: “Lát nữa mẹ anh gọi bạn bè đến chơi mặt chược, chúng ta không nên quấy rầy họ”, sau đó nhà gái không thể không đi theo ra ngoài, hai người đi dạo một chút, ăn bữa cơm, đi xem phim, trước khi về nhà trai mua cho nhà gái một cái điện thoại di động đắt tiền, khiến Hương Hiếu Sắc luôn luôn nói..... lúng túng.

Chương 4: Giảm cân

Sau khi cưới, Tần Hiên không quản cô quá, áp dụng hình thức nuôi thả. Cô muốn làm sao thì làm, đi làm hay không cũng tùy, dù sao anh cũng có đủ khả năng nuôi cô, còn có thể nuôi đến mức thân hình đầy đà.

“Em muốn giảm cân!” Hướng Hiểu Sắc sắp điên rồi, sau khi cưới nửa năm ước chừng tăng 10 cân, cô cao 1m60, bây giờ sắp phá mốc 120 rồi, mặt dĩ nhiên tròn hơn, vì vậy, cơm tối hôm nay, cô nàng họ Hướng lại thề một lần nữa, từ bây giờ không ăn cơm tối, muốn giảm cân.

Tần Hiên vừa cắn sườn vừa nói: “Tài nấu nướng của em càng ngày càng giỏi.”

“Làm ơn đi, anh đừng ăn say sưa ngon lành như vậy được không? Còn ở trước mặt em, quả thực rất đại nghịch bất đạo.”

“Ăn rất ngon.”

“Vậy lúc ăn cũng đừng nói, cậu chủ Tần, giáo dục của anh đâu rồi?”

“A.”

“A cái gì mà a? Em tức chết rồi, em về phòng đây! Anh ăn xong rửa bát!”

Tần Hiên đi tới phòng thì thấy cô nhắm mắt nằm trên giường, bụng đang kêu, vì vậy cậu chủ Tần đi vào bếp cầm một miếng bánh phô mai, leo lên giường lần nữa, một tay cầm bánh ngọt, ngón trỏ tay kia quệt một ít kem đưa đến bên môi cô, Hướng Hiểu Sắc né hai lần, cuối cùng cắn ngón tay kia, cô nhóc mập mập rung rung phá lời thề, sau mấy lần ăn như vậy, lại chơi đùa đến tức giận.

Nửa miếng bánh ngọt bị giày vò ở trên ga giường, Hướng Hiểu Sắc ngồi trên người Tần Hiên, khóc nức nói: “Em muốn giảm cân...”

“Vận động nhiều là được.”

“Không...”

“Ôm em như vậy mới thoải mái.”

Hướng Hiểu Sắc khóc: “Em muốn mặc quần áo đẹp.”

“Em không mặc gì đẹp hơn.”

Hướng Hiểu Sắc cắn vai người ở dưới: “Lưu manh, lưu manh, lưu manh!”

Tần Hiên ôm lấy cô rồi lật người, Hương Hiếu Sắc nằm trên giường, toàn thân hai người đều dính bánh ngọt, dính vào nhau, Hiếu Sắc không còn sức, nhưng cũng không quên lăm bằm mắng anh vô lại, lưu manh, hạ lưu. Tần Hiên cắn miệng cô, càng dùng lực cày cấy trên người cô.

Lễ quốc khánh, Tần Hiên đưa Hương Hiếu Sắc đi tham gia tiệc cưới một người bạn, lúc Hiếu Sắc thấy cô dâu lập tức hâm mộ và ghen tị, vóc dáng thật đẹp, tính tình tốt nữa, so với vóc dáng càng ngày càng đầy đặn của mình, bạn học Hương quả quyết hận đời rồi.

Sau khi về nhà, lập ra kế hoạch giảm cân ba mươi ngày, cuối cùng có hàng chữ to, vi phạm lần nữa, sẽ béo cả đời!

Tần Hiên thấy vậy, lắc đầu một cái, cũng không nói gì. Thế nhưng ánh mắt không tin đã bán đứng anh, bạn học Hương nhìn thấy rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng: “Anh coi thường em!” Hình như một năm kết hôn chưa cãi nhau lần nào, có muốn âm ỉ một trận để tăng thêm tình cảm không?

“Không có.”

“Rõ ràng anh có.” Tính cách cố tình gây sự hoàn toàn bộc phát: “Anh không yêu em nữa hả?”

Tần Hiên xem tin tức: “Yêu.”

Hả? Giống như nghe được từ ngữ lạ lùng, dường như chưa từng nghe anh tự nói, thôi, tiếp tục cố tình gây sự: “Cô dâu xinh đẹp như vậy, so với em anh thấy em không còn đẹp phải không?”

“Không có.”

“Rõ ràng anh có!”

Tần Hiên than thở, quay đầu nhìn cô: “Bà xã, em có thể đổi câu khác được không?”

“.....”

Cuối cùng kế hoạch giảm cân cũng không thực hiện được, bởi vì Hương Hiếu Sắc mang thai. Vì vậy mỗi ngày mẹ chồng nấu canh để cô tắm bổ, ba Hương cũng gửi nhiều thuốc bổ đến, mà cậu chủ Tần còn trực tiếp xem chừng cô ăn uống: “Đến đây, ngoan, ăn thêm chút nữa, em không mập đâu.”

“Không mập cái đầu anh ấy!”

Vi phạm lần nữa, sẽ béo cả đời! Bạn học Hương rốt cuộc lệ rơi thành sông rồi.

The End

